

Rímskokatolícky farský úrad
JELŠAVA

Farský list č. 30

nedeľa, 25. august 2013

Pán Boh zaplať za Váš dobrovoľný príspevok !

správca farnosti: PaedDr. Marián FELEDI

kontakty:

☎ 058/44 82 210, 📞 0949 591 183, 📧 fara.jelsava@gmail.com

✉ RKFÚ Jelšava, Námestie republiky 53, 049 16 JELŠAVA,

web: www.mojakomunita.sk/web/farnost-jelsava

Dnes slávime 21. nedeľu v Cezročnom období

Myšlienka na dnešný deň (zároveň responzórium) :

Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium.

Prvé čítanie :

Privedú všetkých vašich bratov zo všetkých národov.

Kniha proroka Izaiáša – Iz 66, 18-21

Druhé čítanie :

Koho Pán miluje, toho tresce.

List Hebrejom – Hebr 12, 5-7. 11-13

Evanjelium :

Prídu od východu i západu a budú stolovať v Božom kráľovstve .

Evanjelium podľa Lukáša – Lk 13, 22-30

Bohoslužby vo farnosti na ďalší týždeň

Deň	Miesto	Čas	Úmysel svätej omše
27.8. utorok	Jelšava	18.00	na úmysel darcu
28.8. streda	Jelšava	18.00	na úmysel darcu
30.8. piatok	Jelšava	18.00	na úmysel darcu
31.8. sobota	Chyžné	18.00	za † rod. Mladšej a Hrbáľovej
1.9. nedeľa	Rákoš	08.00	za farníkov
	Jelšava	09.30	za zdravie a BP pre Janka

Liturgický kalendár na ďalší týždeň

Deň	Liturgická udalosť a myšlienka dňa
26.8. pondelok	Pondelok 21.týždňa v Cezročnom období <i>Pán, Boh, miluje svoj ľud.</i>
27.8. utorok	Svätej Moniky - spomienka <i>Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko.</i>
28.8. streda	Svätého Augustína, biskupa a učiteľa Cirkvi - spomienka <i>Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko.</i>
29.8. štvrtok	Mučenícka smrť svätého Jána Krstiteľa - spomienka <i>Moje ústa, Pane, budú hlásať tvoju spásu.</i>
30.8. piatok	Piatok 21.týždňa v Cezročnom období <i>Radujte sa spravodliví, tešte sa v Pánovi.</i>
31.8. sobota	Sobota 21.týždňa v Cezročnom období <i>Pán príde súdiť živých i mŕtvych.</i>
1.9. nedeľa	22. nedeľa v Cezročnom období <i>Vo svojej добрote, Bože, pripravil si dom chudobnému.</i>

Myšlienka

Niet nádeje pre kameň byť niečím iným než kameňom.
Ale spoluprácou sa zoskupí a stane sa chrámom.

Prázdninové čítanie

Mala 6 rokov, keď som ju stretla po prvý raz na pláži neďaleko miesta, kde som bývala. Prichádzala som na túto pláž, vzdialenú od môjho bydliska nejakých 6 km autom vždy, keď sa mi zdalo, že sa mi svet rozpadá.

Keď som ju stretla po prvý raz, stávala práve hrad z piesku, alebo niečo čo tak vyzeralo. Oči mala modré ako more. „Ahoj," zdravila ma. Reagovala som miernym úklonom hlavy. Nemala som dobrú náladu. A nezdalo sa mi, že by som práve mala chuť zabávať sa s malým dieťaťom. „Staviam," pokračovala. „To vidím. A čo to bude?" pýtam sa v podstate bez záujmu. „Ô, vlastne ani neviem. Veľmi sa mi páči dotýkať sa rukami piesku." „To je milé" prešlo mi myslou, a vyzula som si svoje šľapky. Pomedzi nás preletel vtáčik Piskáčik. „To je RADOSŤ!", hovorí dieťa. „To je čo?" „RADOSŤ. Moja mama hovorí, že piskáči prichádzajú, aby nám priniesli radosť." Vták znova zletel k pláži. „Dobré ráno, radosť," zamrmlala som si sama pre seba. „Nazdar, bolesť," odznelo mi v mysli naspäť, a obrátila som sa na odchod. Bola som v depresii; môj život mi pripadal úplne rozštelovaný.

„Ako sa voláte?" nevzdávala sa. „Ruth," odpovedám. „Volám sa Ruth Petersonová." „Ja sa volám Wendy, a mám 6 rokov." „Ahoj, Wendy." Rozrehotala sa. „Si srandovná," hovorí mi. Napriek čiernote v mojej duši som sa rozrehotala aj ja. No pohla som sa ďalej a pokračovala som v svojej prechádzke. Jej melodický smiech mi rezonoval v ušiach. „Príďte znova, slečna Petersonová", kričala za mnou. „Prežijeme znova ďalšiu peknú chvíľu!"

Dni a týždne, ktoré nasledovali patrili iným ľuďom: skupine neporiadnych skautov, pracovným stretnutiam, mojej chorej matke. Slnko vonku krásne svietilo v jedno dopoludnie. Umývala som riad. „Potrebujem piskáčika." hovorím si. Náhle som sa zmobilizovala, zobrala som si vetrovku, nasadla do auta a vybrala som sa na pláž. Očakával ma oblažujúci balzam pobrežia. Vánok bol svieži. Vykročila som si rezkým krokom dúfajúc, že mi to prinesie do duše pokoj, ktorý mi chýbal. Na dieťa som už dávno zabudla. Keď sa objavilo, akosi mi to nepadlo dobre. Bola som vo svojom zachmúrenom svete a jej prítomnosť mi vadila. „Ahoj, slečna Petersonová. Poď sa so mnou zahrať." „Čo by si sa chcela hrať?" pýtam sa jej a prácne odháňam pocit, že ma otravuje. Neviem. Navrhnite vy!" hovorí. „Čo tak šarádu?",

hovorím sarkasticky. Vybuchla do smiechu. „To nepoznám!“ „Potom sa teda trochu poprechádzajme.“ Pozrela som sa jej do tváre a postrehla som v nej vážnosť. „Kde bývaš?“ pýtam sa. „Tam!“ Ukázala na rad chatiek, ktoré stáli nad pobrežím. Zvlášťne, napadlo ma, v zime žije v letnej plážovej chatke. „Kam chodíš do školy?“ „Nechodím do školy. Mama hovorí, že sme na prázdninách.“ Štebotala mi ďalej o všeličom, ako sme sa tak prechádzali po pláži hore dolu. No nejak som ju celkom nevnímala. Moja myseľ bola inde. Keď som odchádzala domov, Wendy mi poďakovala za ďalšiu krásnu a radostnú chvíľku, ktorú sme spolu strávili. A aj keď som bola prekvapená, cítila som sa jednoznačne lepšie, než keď som sem prichádzala. Odchádzala som s úsmevom.

Prešli tri týždne. Jedného dňa som sa znova vybrala na moju pláž. Bola som vnútorne vykoľajená, takmer v panike. Nemala som náladu na stretnutie s nikým, najmenej s malou Wendy. No bola tam. V diaľke som na verande chatky zazrela jej matku ako ju ustarostene pozoruje a mala som dojem, ako by bola radšej, keby bola pre nej doma a nie na pláži. „Wendy, ak ti to nevadí, ja by som dnes chcela byť radšej sama. Nevadí ti to?“ Pozrela som sa na ňu. Zdala sa byť neobvykle bleďá a ťažko dýchala. „Prečo?“ pýta sa smutne. Pozrela som sa zlostne na ňu a skríkla som: „Lebo mi zomrela matka!“ Vtom som zacítila vo vnútri zlosť na seba. Bože dobrý, prečo toto hovorím malému dieťaťu?, pýtam sa sama seba.

„Ô...“, vzdychne si potichu. „Potom dnešný deň je smutný.“ „Áno! A nielen dnešný, ale aj včerajší, aj predvčerajší aj.... prosím ťa choď preč!“ „Bolelo to?“ „Bolelo čo?“ Bola som z nej zúfalá. No bola som zúfalá aj sama zo seba. „...keď zomrela?“ „Samozrejme, že to bolelo!“ Vyletelo zo mňa. Nechápujúc jej otázky, som sa zavinula do vetrovky a prudko som odkráčala.

O mesiac som sa sem znova vybrala. Ona tu nebola. Prišla mi hneď ma myseľ. Vlastne bola v mojej mysli od nášho posledného stretnutia stále. Cítila som sa vinná a hanbila som sa. Musela som si pripustiť, že mi chýba. Začala som ju hľadať. Vystúpila som teda k domu, na verande ktorého som naposledy videla jej matku. Zaklopala som. Otvorila mladá žena s krásnymi medovo-sfarbenými vlasmi. Bola smutná.

„Zdravím vás!“ hovorím. „Som Ruth Petersonová. Nevidím nikde vašu dcérku Wendy. Je doma?“ „Á, slečna Petersonová! Poďte

ďalej. Wendy o vás veľa rozprávala. Neviem, či vás trocha aj svojou detskosťou neotravovala. Niekedy sa zdala byť trocha otravná. Prijmite moje ospravedlnenie, prosím." „Vôbec ma neotravovala. Je to roztomilé dieťa!" hovorím. Ako som to vyslovila, bola som prekvapená. Ja som to naozaj tak aj cítila. „Kde je?" „Wendy minulý týždeň zomrela, slečna Petersonová. Mala leukémiu. Neviem, či vám to povedala." Ostala som v šoku. Nohy sa mi podlomili. Musela som si sadnúť. Dych sa mi

zastavil. „Milovala túto pláž. Keď nás prosila, aby sme sem s ňou šli, nemohli sme odmietnuť. Vyzerala tu omnoho lepšie než doma a zdalo sa nám, že tu mala aj omnoho viac chvíľ, ktoré ona rada nazývala radostnými. No v posledné týždne začala rýchlo upadať..." Hlas sa jej

zachvel. „Niečo pre vás nechala... ó, kde to len je? Prosím o trocha trpezlivosti." Hlúpo som prikývla, v mysli som narýchlo hľadala niečo, čokoľvek, čo by som mohla povedať, tejto milujúcej mladej žene. Podala mi zaľúľanú obálku, na ktorej bolo roztráseným detským písmom napísané: SLEČNA PETERSONOVÁ.

Otvorila som ju. Vo vnútri bola kresba. Pastelovými farbičkami bola na nej žltá pláž, modré more a hnedý vták. Pod kresbou bolo vzorne napísané: VTÁČIK PISKÁČIK, ABY VÁM PRINÁŠAL RADOSŤ. Po lícach sa mi skotúľali slzy a srdce, ktoré takmer zabudlo milovať sa vo mne naširoko otvorilo. Objala som matku malej Wendy. „Strašne mi to je ľúto. Strašne!" mrmlala som znova a znova, a plakali sme spolu.

Tento cenný malý obrázok teraz visí zarámovaný v mojej pracovni. „Vtáčik Piskáčik, aby vám prinášal radosť", šesť slov - každé za jeden rok jej života - ktoré mi hovoria o vnútornej harmónii, odvahe a neochvejnej láske. Dar od dieťaťa s očami modrými ako more a vlasmi, hnedými ako morský piesok - ktoré mi darovalo poučenie o láske a radošti.

Mary Sherman Hilbert

zdroj : internet

F A R S K É O Z N A M Ý :

- sväté omše v týždni budú v utorok, v stredu a v piatok o 18.00 h,
- budúca nedeľa je prvou nedeľou v mesiaci, preto bude tradičná prvnedeľná zbierka
- na nedeľnú svätú omšu osobitne pozývam školopovinné deti a študentov, budeme vzývať Ducha svätého na začiatku školského roka
- v septembri začneme katechézu pre dospelých a mládež nad 14 rokov, ktorí by chceli pristúpiť k sviatosti krstu, prípadne tých pokrstených, ktorí by chceli prvýkrát prijať sviatosť zmierenia a eucharistiu (sv. prijímanie); prosím, nech sa ohlásia osobne alebo na uvedených kontaktoch a to do konca septembra

Na zamyslenie sa na záver ...

Jednému chlapcovi sa stalo, že sa ocitol vo veľkom obchode.

Za pultom ako predavač stál anjel.

"Čo tu predávate?" opýtal sa chlapec.

"Všetko, čo si praješ," odpovedal krátko anjel.

Chlapec začal vypočítavať svoje prania:

"Prial by som si, aby skončili všetky vojny na svete, aby bola všade spravodlivosť, aby sme boli

znášateľní a veľkodušní k cudzincom, aby bolo v rodinách viac lásky, aby mali všetci prácu, aby sme v cirkvi mali k sebe bližšie a ..." Anjel ho prerušil: " Je mi ľúto, chlapče. Ty si ma zle pochopil. My nepredávame plody, my predávame len semená. "

Farský list vydáva farská rada pri rímskokatolíckej farnosti Jelšava.

Uzávierka príspevkov do farského listu je vždy v stredu večer do 20.00 hod.

Výtlačok neprešiel jazykovou úpravou.

Svoje príspevky, nápady, pripomienky zasielajte na e-mail :

fara.jelsava@gmail.com